

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA

ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, dnia 15 lutego 2017 r.

SEKRETARIAT
Biuro Prac Senackich
Wpłynęło dn. 17.02.17 r. ....
nr ..... podpis: *[Signature]*

GABINET MARSZAŁKA SENATU
sekretariat Wicemarszałek Senatu RP

Wpłynęło dn. 17.02.2017 r. ....
Nr. MK.192
Podpis: *[Signature]*

PK IV Pc 75.2017

dot. BPS/043-31-707/16

Pani

Maria Koc

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

Nawiązując do pisma Pani Marszałek z dnia 13 grudnia 2016 r., dotyczącego oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Jana Hamerskiego podczas 31. posiedzenia Senatu RP w dniu 7 grudnia 2016 r., zawierającego prośbę przedstawioną przez Pana J R. o przeanalizowanie postępowań cywilnych, prowadzonych przed Sądem Rejonowym w Limanowej I Wydział Cywilny o sygn. I Ns 148/01, I C 54/10 oraz I C 52/11 uprzejmie informuję, że zbadano i poddano analizie wskazane wyżej sprawy w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej.

Po zapoznaniu się z materiałami przedstawionymi przez Pana J R. oraz aktami sądowymi ustalono, że w sprawie z wniosku F P. o stwierdzenie własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego, Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny, sygn. I Ns 148/01 postanowieniem z dnia 20 grudnia 2001 r. stwierdził, że F P. oraz M P. nabyli nieodpłatnie z mocy prawa na prawach ustawowej wspólności małżeńskiej z dniem 4.11.1971 r. własność szeregu działek ewidencyjnych, w tym kwestionowanych przez R S. i J R. o nr oraz . W postępowaniu tym zarówno R S., jak i J R. byli uczestnikami, tym niemniej w toku procesu nie kwestionowali prawa F P. do nieruchomości objętych wnioskiem, jak również nie wnieśli apelacji od wskazanego orzeczenia. Postanowienie to stało się prawomocne z dniem 11 stycznia 2002 r. Dlatego też późniejsze pismo R S., złożone do Sądu orzekającego, kwestionujące uwłaszczenie wnioskodawcy

na dwóch działkach ewid. nr   oraz   , wobec prawomocności orzeczenia, nie mogło odnieść oczekiwanych skutków prawnych.

Odnosnie późniejszego postępowania tegoż Sądu o sygn. I C 54/10 wskazać należy, że zainicjowane zostało z powództwa M   P. i F   P. przeciwko R   S. o przeniesienie własności nieruchomości o pow. 0.01 ha, obejmującej działkę ewid. nr   Jak wynika z akt sprawy, Sąd Rejonowy w Limanowej Wydział I Cywilny wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2010 r. oddalił powództwo w tej sprawie. Z kolei Sąd Okręgowy w Nowym Sączu III Wydział Cywilny Odwoławczy wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 r. oddalił apelację powodów wniesioną w tej sprawie.

Następnie w dniu 11 marca 2011 r. R   S. wniosła pozew o wydanie wskazanej nieruchomości przeciwko małżonkom M   i F   P. Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny, sygn. I C 52/11 oddalił powództwo również w tej sprawie. Apelacja powódki w tej sprawie została przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2011 r. oddalona.

Sąd Rejonowy w Limanowej w oparciu o ustalony stan faktyczny uznał, że w sprawie znajduje zastosowanie przepis art. 5 k.c., oceniając powództwo R   S. jako przejaw nadużycia prawa podmiotowego, wynikającego z naruszenia przez powódkę zasad współżycia społecznego. Ocenę tę podzielił Sąd odwoławczy uznając, że następstwem zastosowania art. 5 k.c. jest odmowa ochrony każdemu, kto wykonuje swe prawo sprzecznie z zasadami współżycia społecznego lub ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Odnosząc się do zarzutu J   R., oceniającego wyroki w obu sprawach za częściowo sprzeczne, wskazać należy, że jest to subiektywne odczucie zainteresowanego. Sprawy te mimo, że dotyczą jednej działki są przedmiotowo różne. Sąd Rejonowy w Limanowej nie kwestionuje prawa własności spornej działki przysługującej R   S., oddalił jednak powództwo w przedmiocie wydania tej nieruchomości. Z kolei Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w uzasadnieniu wyroku w sprawie o sygn. III Ca 374/11 (I C 52/11) zaznaczył, że zasady współżycia społecznego, chroniąc przed nadużyciem prawa, nie mogą tego prawa unicestwiać.

Dlatego też w przypadku zmiany okoliczności R S. będzie mogła wystąpić z ponownym powództwem windykacyjnym.

Należy domniemywać, że J R. kwestionuje przede wszystkim postanowienie Sądu Rejonowego w Limanowej wydane w sprawie o sygn. I Ns 148/01. W tym miejscu nie sposób jednak nie zauważyć, że w sprawie tej zapadło prawomocne orzeczenie, które zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej.

Podkreślenia wymaga, że wszystkie orzeczenia zapadłe we wskazanych sprawach są prawomocne. Poza tym upłynęły wszelkie terminy do podejmowania działań przez prokuratora w zakresie możliwości skierowania skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, jak również przez Prokuratora Generalnego w ramach przysługujących mu kompetencji do wniesienia nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Wobec powyższego, uprzejmie informuję, że aktualnie brak jest podstaw do podejmowania przez prokuratora jakichkolwiek działań prawnych w sprawach opisanych w oświadczeniu Pana Senatora Jana Hamerskiego.

Z wyrazami szacunku

Robert Hamerski